

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci žalobkyně **K. Č. r. v. o. s.**, IČ 25110161, se sídlem B. 2428/203, P. 6, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2016, č. j. SZPI/AS841-27/2015, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2016, č. j. SZPI/AS841-27/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci (dále jen

„správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 8. 2015, č. j. SZPI/AS841-24/2015, a současně toto rozhodnutí potvrdila. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (dále jen „zákon o potravinách“), úhrnnou pokutu ve výši 1 800 000 Kč a současně žalobkyni uložil zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).

Žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání správních deliktů:

- 1) podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), protože dne 3. 9. 2014 v provozovně žalobkyně v Ostravě uváděla na trh potraviny nevhodné k lidské spotřebě. Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení č. 178/2002 byly potraviny hodnoceny jako potraviny nevhodné k lidské spotřebě, tedy jako potraviny, které se nepovažují za bezpečné z důvodu kontaminace (byl zjištěn výskyt živých škůdců uvnitř jednotlivých balení rýže),
- 2) podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin (dále jen „nařízení č. 852/2004“), protože v provozovně v Olomouci dne 18. 9. 2014 nezajistila, aby potraviny byly chráněny proti kontaminaci, která by mohla způsobit, že potraviny nebudou vhodné k lidské spotřebě, budou poškozovat zdraví nebo budou kontaminovány takovým způsobem, že by bylo nesmyslné očekávat, že by se mohly v takovém stavu konzumovat, a neměla zavedeny odpovídající postupy pro regulaci škůdců,
- 3) podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004, protože v provozovně v Olomouci dne 19. 9. 2014 nezajistila, aby potraviny byly chráněny proti kontaminaci, a neměla zavedeny odpovídající postupy pro regulaci škůdců,
- 4) podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila povinnost stanovenou v čl. 76 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále jen „nařízení č. 1308/2013“), protože v provozovně v Šumperku uváděla na trh dne 3. 9. 2014 nejakostní potraviny,
- 5) podle § 17 odst. 2 písm. q) zákona o potravinách tím, že na provozovně žalobkyně v Š. dne 3. 9. 2014 uváděla na trh nedostatečně (nesprávně) označené potraviny, na nichž se nacházely etikety zakrývající údaje o hmotnosti, zemi původu, datu spotřeby apod., čímž porušila povinnost stanovenou v § 11 odst. 2 písm. a) bod 3 zákona o potravinách,
- 6) podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila povinnost stanovenou v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 178/2002,

- protože dne 14. 9. 2014 v provozovně v Š. uváděla na trh potraviny, které svým označením uváděly spotřebitele v omyl o zemi původu,
- 7) podle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila § 10 odst. 1 písm. c) zákona o potravinách, protože v provozovně v O. uváděla do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti,
- 8) podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002, protože dne 24. 10. 2014 v provozovně v O. uváděla na trh potraviny nevhodnou k lidské spotřebě. Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení č. 178/2002 byla potravina hodnocena jako potravina nevhodná k lidské spotřebě, tedy jako potravina, která se nepovažuje za bezpečnou z důvodu kažení,
- 9) podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 tím, že porušila čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004, protože v provozovně v Ostravě dne 6. 11. 2014 nezajistila, aby potraviny byly chráněny proti kontaminaci, a neměla zavedeny odpovídající postupy pro regulaci škůdců.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli pro to nebyly splněny podmínky stanovené zákonem, neboť toto rozhodnutí je podle žalobkyně věcně a právně nesprávné, spočívá na nesprávném posouzení věci, neobsahuje všechny předepsané náležitosti a je nepřezkoumatelné. Dále byla napadeným rozhodnutím porušena zásada *ne bis in idem* a uložena nepřiměřená pokuta.

Žalobkyně brojila žalobou zejména proti uložené pokutě, která je dle jejího tvrzení v rozporu se zásadou legitimního očekávání a jejíž výše je zjevně nepřiměřená. V roce 2013 a 2014 došlo ke skokovému a řádovému zvýšení pokut ukládaných žalovanou, aniž by k tomu byl dán důvod. Žalobkyně poukázala na případ společnosti V. D., které byla z důvodu uvádění do oběhu výrobků obsahujících smrtící dávky methanolu uložena žalovanou pokuta ve výši 5 000 000 Kč. Žalobkyni byla za mnohem méně závažná pochybení uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč, což je v nepoměru s pokutou společnosti V. D. Pokuta uložená žalobkyni je proto zcela nepřiměřená a byla jí uložena v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 As 33/2010-103, podle kterého je při přezkumu pokuty potřeba věnovat pozornost výši pokuty, protože samotná výše pokuty představuje přímý zásah do majetkové sféry, který však nesmí být nepřiměřený.

Dále se žalobkyně zabývala zaviněním. Namítala, že správní orgán I. stupně při hodnocení způsobu protiprávního jednání zohlednil formu zavinění žalobkyně a uvedl, že se jednalo o hrubou nedbalost, protože žalobkyně jako prodejce potravin byla schopna na základě vnitřní kontroly zjistit stav potravin a odstranit protiprávní stav. Podle žalobkyně je ale odpovědnost za správní delikty objektivní odpovědností

a pokud dospěla žalovaná k závěru, že žalobkyně jednala nedbalostně a nikoli úmyslně, měla tuto skutečnost vyhodnotit ve prospěch žalobkyně. Podle žalobkyně nelze hrubou nedbalost dovozovat z toho, že se jednalo o zjevné vady.

Žalobkyně dále namítala porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Předně nesouhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně, že závažnost správního deliktu zvyšuje skutečnost, že byly potraviny uváděny na trh formou nabídky prodeje a prodejem z regálů v prodejní místnosti a že tedy šlo o nejzávažnější způsob porušení právních povinností. Tuto skutečnost správní orgány přičetly k tíži žalobkyně, s čímž žalobkyně nesouhlasila. Prodej a nabízení k prodeji je součástí definice uvádění do oběhu, která je obsažena ve skutkové podstatě předmětného správního deliktu, a nemůže být proto žalobkyni přičtena k tíži, aniž by byla porušena zásada *ne bis in idem*.

Žalobkyně dále brojila proti tomu, že správní orgán I. stupně uvedl, že „*jako velmi závažnou a tedy významně k tíži účastníka řízení hodnotí v souvislosti s nedodržením potřebné úrovně hygieny při prodeji potravin přítomnost hlodavců v distribučním centru a v jedné provozovně*“. Podle žalobkyně je výskyt hlodavců, tedy nedodržení potřebné úrovně hygieny, samotným znakem skutkové podstaty správního deliktu a nelze jej již zohledňovat jako přitěžující okolnost při ukládání pokuty; i zde byla dle jejího názoru porušena zásada dvojího přičítání. Shodně žalobkyně argumentovala také u tvrzeného ohrožení zdraví spotřebitele kontaminovanými potravinami. Zdraví spotřebitele je chráněný zájem; kdyby žalobkyně tento zájem neporušila, nebyl by spáchán správní delikt a nebylo by možné uložit pokutu. Žalobkyně ze shodného důvodu brojila proti tvrzení správního orgánu I. stupně, že byly znepřístupněny klíčové údaje o nabízených potravinách, a to datum spotřeby a hmotnost balení. Zase se jedná o samotný znak skutkové podstaty a správní orgán I. stupně jej nebyl oprávněn zohledňovat jako přitěžující okolnost při ukládání pokuty.

Žalobkyně nesouhlasila také s tím, že k její tíži byl hodnocen souběh správních deliktů. Při rozhodování o výši pokuty se uplatní absorpční zásada, na jejímž základě je žalobce trestán podle správního deliktu, za který je možno uložit nejprísrnější trest. Souběh správních deliktů proto nelze přičítat k její tíži.

V další žalobní námitce se žalobkyně zabývala tím, že správní orgány vadně hodnotily následky správního deliktu. Považovaly za přitěžující skutečnost množství potravin a počet spotřebitelů, kteří by byli případným prodejem vadných potravin poškozeni. Toto množství a počet spotřebitelů je však pouze hypotetické, jedná se o subjektivní hodnocení správních orgánů, které tento počet a množství pouze odhadovaly; tímto postupem došlo k porušení zásady materiální pravdy a rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro neurčitost. Správní orgán měl provést důkazní řízení, ze kterého bude vyplývat, kolik potenciálních spotřebitelů by bylo skutečně ohroženo koupí vadných výrobků.

Žalobkyně z výše uvedených důvodů navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodl o povinnosti nahradit náklady řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnula, jakých protiprávních jednání se žalobkyně dopustila. Sdělila, že správní orgán I. stupně uvedl důkazy, ze kterých vycházel, tyto důkazy zhodnotil, popsal skutkový stav věci, který z provedených důkazů vyplynul, skutkový stav právně kvalifikoval a dospěl k závěru, že z provedených důkazů je zcela zřejmé a průkazné, že všechny správní delikty skutečně spáchala žalovaná. Správní orgán I. stupně také podrobně popsal své úvahy, kterými se řídil při ukládání sankce a posouzení závažnosti správních deliktů.

Žalovaná v souvislosti s namítanou nezákonností a nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů uvedla, že rozhodnutí správních orgánů splňují náležitosti stanovené v § 68 s. ř. i náležitosti vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami a posoudila soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. Obě rozhodnutí také splňují požadavky § 17i odst. 2 zákona o potravinách.

Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že uložená pokuta je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Nerozporovala, že v činnosti státních zemědělských a potravinářských inspekcí došlo k postupnému zvyšování výměry sankcí. Průměrná výše dříve ukládaných pokut byla natolik nízká, že nepůsobila vůči provozovatelům potravinářských podniků dostatečně preventivně a represivně; tak to bylo i u žalobkyně, které již v minulosti správní orgány opakovaně ukládaly pokuty, a přesto v jejích provozovnách dochází stále k pochybením. Žalovaná doplnila, že srovnávat pokutu žalobkyně s jinými případy ukládání pokut (např. s pokutou uloženou společnosti V. D.) není možné, protože případy nevykazují shodné rysy a musí se posuzovat samostatně.

Také s námitkou, že správní orgány měly nedbalostní jednání žalobkyně vyhodnotit nikoli k její tíži, ale v její prospěch, se žalovaná neztotožňovala. Odpovědnost žalobkyně byla objektivní s možností liberace; žalobkyně neuskutečnila žádné kroky, kterými mohla zabránit spáchaným deliktům, takže k liberaci nemohlo dojít. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2010, č. j. 4 Ads 129/2009-111, podle kterého lze zohlednit míru zavinění při úvahách o výši pokuty. V nyní řešeném případě správní orgán I. stupně zmínkou o zavinění hodnotil zjevnost nedostatků. Vady v tomto konkrétním případě byly tak zjevné, že je měla žalobkyně odstranit na základě vlastní kontroly. Pokud žalobkyně kontrolu zanedbala takto očividným způsobem, mohl správní orgán I. stupně tuto skutečnost žalobkyni přičíst z hlediska spáchání deliktu k tíži.

Žalovaná se dále vyjádřila k námitce týkající se uvádění potravin do oběhu formou prodeje a nabízení k prodeji. Podle jejího názoru se jedná o zcela legitimní úvahu správního orgánu I. stupně, že nabízení k prodeji a prodej vadných potravin je nejzávažnějším způsobem protiprávního jednání při uvádění potravin na trh podle

§ 17i odst. 1 zákona o potravinách. Odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2009, č. j. 29 Ca 52/2008-63, ze kterého vyplývá, že spotřebitel je ze všech forem uvádění do oběhu podle § 2 písm. p) zákona o potravinách (ve znění do 14. 5. 2008) nejvíce ohrožen právě při prodeji či nabídce prodeje.

Žalovaná uvedla, že nesouhlasí s názorem žalobkyně týkajícím se hodnocení množství závadných potravin a počtu spotřebitelů, kteří mohli být prodejem závadných potravin poškozeni. Množství potravin hodnotil správní orgán I. stupně jako středně velké, protože prodejem vadných produktů mohlo dojít k poškození chráněných zájmů více než stovky spotřebitelů, kteří by si koupili jedno balení vadné potraviny. Toto tvrzení není hypotetické, jak tvrdí žalobkyně, ale vychází z předpokladu, že jeden spotřebitel obvykle kupuje jedno balení potraviny (zde jeden kus balené rýže). Tato úvaha je srozumitelná a logická a je založena na obecně známých zvyklostech spotřebitele. Další dokazování proto nebylo nutné a nedošlo k porušení zásady materiální pravdy; rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy není nepřezkoumatelné.

Žalovaná také nesouhlasila s námitkou dvojího přičítání k tíži žalobkyně. Podle žalované úvahu o přítomnosti hlodavců a ohrožením zdraví spotřebitelů kontaminovanými potravinami považuje za přípustnou součást hodnocení okolností spáchaných správních deliktů, pokud obsahuje výčet možných zdravotních rizik souvisejících s hlodavci nalezenými v provozovně a distribučním centru. Správní orgán I. stupně v nyní rozhodované věci naopak přičetl ve prospěch žalobkyně skutečnost, že nebyl zjištěn škodlivý následek správního deliktu na zdraví spotřebitelů.

Podle žalované v případě hodnocení okolností správního deliktu podle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona o potravinách správní orgán I. stupně neporušil zásadu dvojího přičítání tím, že v neprospěch žalobkyně hodnotil znepřístupnění data spotřeby a hmotnosti balení. Zákonným znakem deliktu je prostá existence porušení povinnosti, nikoli vlastní charakter porušované povinnosti. Správní orgán I. stupně hodnotil intenzitu porušení povinnosti, protože zejména informace o datu spotřeby je pro spotřebitele klíčovou informací. O porušení zákazu dvojího přičítání se tedy nemohlo jednat.

K souběhu protiprávních jednání žalovaná uvedla, že mnohost deliktů lze považovat za přitěžující okolnost v případě, že je zřejmé, že spáchání většího počtu deliktů zvyšuje závažnost hodnoceného protiprávního jednání a toto jednání nebylo ojedinělé.

Podle žalované správní orgán I. stupně posoudil všechna hlediska dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách, při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně se zabýval způsobem, okolnostmi i následky spáchání správních deliktů. Pokuty ve výši milionů korun nejsou v činnosti Státní zemědělské a potravinářské inspekce jako orgánu dozoru ničím výjimečným a při jejich udělování má správní orgán diskreční pravomoc. Sankce uložená správním orgánem I. stupně byla řádně odůvodněna a rozhodnutí bylo předvídatelné.

Ze shora uvedených důvodů žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou a navrhla, aby ji krajský soud zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 8. 2015, č. j. SZPI/AS841-24/2015, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání devíti správních deliktů dle § 17 odst. 2 písm. a) , b) a § 17a odst.1 písm. f) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015 a § 17 odst. 2 písm. q) zákona o potravinách ve znění po 1. 1. 2016 [z důvodu příznivější právní úpravy byl použit místo § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách], a za to jí byla uložena úhrnná pokuta za použití zásady absorpční ve výši 1 800 000 Kč, včetně povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni úhrnnou pokutu za použití zásady absorpční. Jako nejzávažnější správní delikt hodnotil delikt podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2015, který žalobkyně spáchala tím, že porušila povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002. Žalobkyně dne 3. 9. 2014 v provozovně v Ostravě uváděla na trh potraviny nevhodné k lidské spotřebě, konkrétně se jednalo o více druhů balení rýže společnosti Vitana o celkové hmotnosti 109,44 kg, přičemž uvnitř jednotlivých balení správní orgán I. stupně zjistil výskyt živých škůdců. Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení č. 178/2002 byly tedy potraviny hodnoceny jako potraviny nevhodné k lidské spotřebě, tudíž jako potraviny, které se považují za nebezpečné z důvodu kontaminace.

Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bránila odvoláním, o němž žalovaná rozhodla tak, že odvolání rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016, č. j. SZPI/AS481-27/2015, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.

Krajský soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Soud rozhodl o žalobě bez jednání na základě § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

Žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované z důvodu absence zákonem stanovených náležitostí, kvůli neurčitosti a pro nedostatek důvodů. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi okolnostmi, které uplatnila žalobkyně, a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Krajský soud vycházel z výše uvedených závěrů a ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, a má za to, že rozhodnutí správních orgánů tyto základní obsahové náležitosti splňují. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je možné zjistit, jakými úvahami byly správní orgány ve své rozhodovací činnosti vedeny, jakými skutečnostmi se zabývaly a jaké důvody je vedly k vyslovení závěrů obsažených v napadených rozhodnutích. Z rozhodnutí lze zjistit závěry, které žalovaná ve vztahu k uplatněným námitkám žalobkyně zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Žalobkyně ostatně s těmito závěry v podané žalobě polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo.

Otázka správnosti jednotlivých závěrů žalované nesouvisí s přezkoumatelností či nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, nýbrž je předmětem posouzení jeho zákonnosti, kterému se bude krajský soud věnovat v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

Správní orgán I. stupně se vyjádřil ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty, a to celkově ve vztahu ke všem spáchaným správními deliktům. Správní orgán I. stupně tak hodnotil závažnost všech správních deliktů, a to zejména způsob jejich spáchání, jejich následky, jakož i okolnosti, za nichž byly spáchány. Odůvodnění výše pokuty tak dle krajského soudu zcela vyhovuje požadavkům vyjádřeným v žalobkyní zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 – 84 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že žalobkyně v podané žalobě nečinila sporným skutkové okolnosti týkající se jednotlivých správních deliktů, jakož ani to, zda v daném případě skutečně došlo k jejich spáchání a k porušení povinností stanovených zákonem o potravinách a evropským potravinovým právem.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkami brojícími proti skokovému zvýšení pokut, porušení zásady legitimního očekávání a zjevné nepřiměřenosti pokuty.

K námitce skokového zvýšení pokuty a porušení zásady legitimního očekávání v projednávané věci oproti pokutám ukládaným správním orgánem v předchozích řízeních za obdobné případy soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33, vydaný opět ve věci účastníků řízení shodných s projednávanou věcí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zmínil dosavadní judikaturu týkající se legitimního očekávání a zavedené správní praxe a zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS, správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání. Stěžejní závěr tohoto rozsudku spočívá právě v úvaze, podle které správní praxe představuje překážku pro bezdůvodné excesivní trestání, a nikoli tedy pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33, dále vyslovil, že *„[z]a excesivní přitom nelze považovat situaci, kdy správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 300 000 Kč, ačkoli dříve podle stěžovatelčina (nutno podotknout zcela obecného a nedoloženého) tvrzení byla ... ukládána pokuta 100 000 Kč za pochybení, která byla mnohem závažnějšího charakteru než je otázka označování země původu u ovoce a zeleniny.“* ... Stěžovatelka se ... dopustila správních deliktů dle § 17 odst. 2 písm. a) a b) zákona o potravinách, přičemž tuto skutečnost v dosavadním řízení nezpochybnila. Za správní delikt dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, představující velmi vážné pochybení, je pak dle § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona možno uložit pokutu do 50 000 000 Kč. Přestože stěžovatelkou tvrzené navýšení pokuty oproti dřívější praxi správního trestání údajně závažnějších (avšak blíže nekonkretizovaných) pochybení je v daném případě trojnásobné, nelze odhlédnout od skutečnosti, že nyní vyměřená sankce tvoří pouhých 0,6% z její maximální možné výše, přičemž tvrzené navýšení představuje 0,4% maximální sazby. V těchto intencích tudíž nelze o excesivním způsobu správního trestání vůbec hovořit. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky. V posuzovaném případě přitom – jak plyne ze shora uvedeného – potřeba odůvodnění *„excesivní výše“* sankce nevyvstala, rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ani žalovaného proto nelze v této části vytýkat nepřezkoumatelnost.“ S těmito závěry se krajský soud

ztotožňuje. Správní orgány výši pokuty dostatečně odůvodnily. Popsaly správní delikty, kterých se žalobkyně dopustila, zabývaly se polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi a posuzovaly všechna hlediska § 17i zákona o potravinách. Krajský soud je přesvědčen, že pouhý obecný odkaz na pokutu uloženou ve skutkově odlišné věci a z toho dovozovaná nepřiměřenost pokuty uložené v další věci, není dostatečně pádným argumentem pro takový závěr. Porovnávat z hlediska přiměřenosti uložené sankce je možné u skutkově shodné, příp. velmi podobné věci. Každá jednotlivá věc má svá specifika, která z ní činí individualizovanou záležitost. Námitka žalobkyně vycházející z porovnání s pokutou uloženou v naprosto odlišné věci (metanolová kauza) je pro posouzení přiměřenosti pokuty nepřipadná.

Krajský soud dále podotýká, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS „... ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“ Porušení zásady legitimního očekávání lze tedy namítat jen při excesu z dlouhodobé a ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit určité rozdíly ve výši ukládaných pokut mezi individuálními případy ve shodném časovém období i vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat o něco vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svou represivní a preventivní funkci. Tak tomu bylo i v nyní rozhodované věci. Žalovaná v minulosti uložila žalobkyni již pokuty za správní delikty v nižší sazbě a přesto nedošlo k výrazné nápravě jednání žalobkyně. Aby nebyly udělovány sankce pouhou formalitou a plnily svou funkci, bylo legitimní, že správní orgány nově ukládané pokuty zvýšily.

V projednávané věci se žalobkyně dopustila devíti správních deliktů, a to podle § 17 odst. 2 písm. a), b) a q) zákona o potravinách a podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách. Za nejzávažnější správní delikt, kterým byl v daném případě správní delikt dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, přitom lze podle § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Vzhledem k počtu správních deliktů žalobkyně, jichž se v daném případě dopustila, jakož i s přihlédnutím k jednotlivým okolnostem, které správní orgány vzaly ve svém rozhodnutí do úvahy a hodnotily, krajský soud neshledal, že by v daném případě došlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani ke zneužití tohoto institutu. Pokuta ve výši 1 800 000 Kč byla uložena ve výši 3,6 % horní hranice pokuty 50 000 000 Kč, což dle krajského soudu nelze hodnotit jako nepřiměřenou výši ani jako excesivní vybočení. Správní orgány navíc výši pokuty řádně a podrobně odůvodnily s využitím všech kritérií uvedených v § 17i odst. 2

zákona o potravinách. Odůvodnění výše pokuty tak vyhovuje i požadavkům vyjádřeným v žalobkyní zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 – 84, nejen z hlediska přezkoumatelnosti, ale i věcně.

Krajský soud uzavírá, že za situace, kdy správní orgány přiléhavě zdůvodnily výši pokuty uložené žalobkyni v projednávané věci, a s přihlédnutím k tomu, že správní praxe představuje toliko překážku pro bezdůvodné excesivní trestání, a nikoli pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech, neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že došlo ke skokovému zvýšení pokuty a porušení zásady legitimního očekávání, protože výši pokuty uložené žalobkyni v projednávané věci nelze považovat za excesivní.

Krajský soud se dále zabýval námitkou týkající se zavinění a jeho hodnocení správními orgány. Při rozhodování je nutné vycházet z toho, že odpovědnost za správní delikty je objektivní odpovědností s možností liberace, u které není třeba zjišťovat zavinění. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že se zabýval úvahou o zavinění pouze jako kategorií relevantní pro stanovení výše pokuty. Také chtěl v rámci odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznit vážnost ohrožení právem chráněných zájmů a vysvětlit, že žalobkyně mohla běžnou senzorickou kontrolou zjistit vadu výrobků, které nabízela k prodeji. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2010, č. j. 4 Ads 129/2009-111, ve kterém uvedl, že *„jak správní orgán 1. stupně, tak i žalovaný se s otázkou případného posouzení formy zavinění ve svých rozhodnutích vypořádali tak, že výslovně poukazují na skutečnost, že se v daném případě jedná o odpovědnost objektivní. Případné hodnocení jednání stěžovatele z pohledu zavinění jako jednání nedbalostního pak oba orgány provádějí toliko v určitém směru, a to jako jeden z prvků správního uvážení o výši uložené pokuty. Jedná se proto toliko o úvahy doplňkové a nelze dojít k závěru, že by tyto úvahy jakkoli zpochybňovaly atributy rozhodování o správním deliktu a uložení pokuty“*. V nyní rozhodované věci se jedná skutečně o „doplňkovou“ úvahu v souvislosti se stanovením výše pokuty, která byla součástí obsáhlého odůvodnění, nejednalo se o nosnou argumentaci. Krajský soud proto námitku neshledal důvodnou.

Přisvědčit nelze ani námitce žalobce týkající se porušení zákazu dvojího přičítání (zásady *ne bis in idem*). Tato zásada je v konstantní judikatuře krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68, nebo rozsudek ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68) definována tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze tedy jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 -

34, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

V rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 - 105, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[z]ásadu zákazu dvojího přičítání nelze aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či polehčující při určení konkrétní výše pokuty. Mezi skutkové podstaty tohoto typu náleží správní delikt vymezený v § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění účinném do 30. 6. 2008, podle něhož krajská veterinární správa uloží právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 1 000 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropských společenství.“ Obdobně je koncipována skutková podstata správních deliktů, jichž se v projednávané věci dopustila žalobkyně. Správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. a), b), q) a § 17 a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách spočívá v porušení povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny. Vlastní skutková podstata správního deliktu tedy neobsahuje žádnou minimální, základní či typovou intenzitu porušení, která by byla nezbytná pro označení určitého protiprávního jednání za správní delikt podle shora uvedených ustanovení zákona o potravinách, a proto je vyloučeno, aby v případě těchto správních deliktů došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Soud k tomu doplňuje, že čl. 16 nařízení č. 178/2002, ani čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004 skutečně nestanovují žádnou minimální, základní či typovou intenzitu nezbytnou pro naplnění znaků dané skutkové podstaty. Čl. 16 nařízení č. 178/2002 stanoví, že označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem nesmí uvádět spotřebitele v omyl. Čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004 ukládá dodržovat všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II, přičemž podle kapitoly I odst. 1 této přílohy musí být potravinářské prostory udržovány v čistotě a v dobrém stavu a podle kapitoly V odst. 1 písm. a) téže přílohy musí být všechny předměty, instalace a zařízení, se kterými přicházejí potraviny do styku, důkladně očištěny, a je-li to nezbytné, dezinfikovány; čištění a dezinfekce se musí provádět tak často, aby se vyloučilo riziko kontaminace. Z popisu relevantní právní úpravy je podle názoru krajského soudu zřejmé, že v projednávané věci nebylo možné zásadu zákazu dvojího přičítání aplikovat, neboť intenzita porušení právních povinností žalobkyně není součástí skutkových podstat jednotlivých správních deliktů, a tudíž mohla být hodnocena jako přitěžující okolnost při stanovení výše pokuty za správní delikty.

Žalobkyně v této souvislosti dále namítala, že prodej a nabízení k prodeji, které správní orgán I. stupně hodnotil v neprospěch žalobkyně jako přitěžující okolnost, jsou součástí definice *uvádění do oběhu*, která je součástí skutkové podstaty správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. q) zákona o potravinách ve znění

od 1. 1. 2016 a v § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách ve znění do 31. 12. 2014. Z tohoto důvodu tedy nemohla být přičtena k její tíži, neboť tím byla porušena zásada *ne bis in idem*.

K takto uplatněné námitce krajský soud uvádí, že správní orgány v rámci hodnocení jednoho z kritérií pro uložení sankce, a to hlediska závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, hodnotily formu prodeje a nabídky k prodeji zákazníkům jako nejzávažnější způsob uvádění nevyhovujících potravin do oběhu. Zákon o potravinách definoval *uvádění do oběhu* v § 2 písm. o) (ve znění do 31. 12. 2014) jako nabízení k prodeji, prodej nebo jiné formy nabízení ke spotřebě; skladování, přepravu pro potřeby prodeje a dovoz za účelem prodeje ode dne propuštění do volného oběhu.

Potraviny tedy dle uvedené definice mohou být do oběhu uváděny různou formou, přičemž nelze odhlížet od skutečnosti, že jednotlivé formy uvádění potravin do oběhu mají pro spotřebitele odlišné důsledky. V tomto směru tedy nelze úvahám správního orgánu I. stupně ničeho vytknout. Smyslem právní úpravy na úseku potravinového práva je mj. ochrana zdraví obyvatel a spotřebitelů, kteří jsou ze všech forem uvádění do oběhu ve smyslu § 2 písm. o) zákona o potravinách nejvíce ohroženi právě při samotném prodeji či nabízení k prodeji, kdy se již potraviny dostávají do jejich přímé dispozice, na rozdíl např. od skladování či přepravy (k tomu shodně srovnej též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2009, č. j. 29 Ca 52/2008 - 63). Tedy uváděla-li žalobkyně do oběhu nevyhovující potraviny, ať už z důvodu nesplnění požadavků na jakost či bezpečnost potravin, porušila tím povinnosti jí stanovené potravinovým právem, a naplnila tak znaky daných skutkových podstat. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby v rámci navazující úvahy o výši sankce byla jako okolnost přitěžující hodnocena sama konkrétní forma uvádění nevyhovujících potravin do oběhu (prodej/skladování/přeprava apod.), jako tomu bylo i v nyní projednávané věci. Uvedeným hodnocením tak dle krajského soudu správní orgány neporušily zákaz dvojího přičítání.

Tutéž úvahu lze použít i v případě námitky týkající se výskytu hlodavců a ohrožení zdraví kontaminovanými potravinami. Správní orgán I. stupně podrobně popsal, jaká konkrétní rizika představuje výskyt myších jedinců, živých a mrtvých. Rozvedl, jak mohou kontaminované potraviny ohrozit zdraví spotřebitelů, jaké nemoci mohou způsobit a jak rozsáhlá byla kontaminace prodejny. Jednalo se tedy o logickou úvahu o tom, jak zásadní bylo porušení povinností žalobkyně a jaký vliv má na stanovení pokuty. V souladu se shora uvedenými závěry správních soudů krajský soud uzavírá, že ani v tomto případě se nejednalo o porušení zákazu dvojího přičítání.

Krajský soud se dále zabýval námitkou souběhu správních deliktů. Žalobkyně byla toho názoru, že vícečinný souběh správních deliktů správní orgán I. stupně hodnotil v rámci absorpční zásady, při jejíž správné aplikaci měl tento správní orgán k souběhu přihlédnout jako k přitěžující okolnosti a nebylo tedy možné k souběhu přihlédnout znovu při hodnocení závažnosti deliktů. S takovým výkladem nelze souhlasit. Jak již uvedl např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 28. 2. 2013,

č. j. 29 A 78/2011-85, „*podstata absorpce totiž tkví v absorpci sazeb (přísnější trest pohlcuje mírnější)*. *Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich (úhrnným trestem)*. *Použití této zásady tedy má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání více správních deliktů*“. V posuzované věci je zřejmé, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání několika deliktů, přičemž trest jí byl uložen podle sazby za delikt nejprísněji trestný, tedy podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Dominantním se stal nejzávažnější delikt; sankční ohodnocení ostatních deliktů se nesčítá, nicméně bylo možné je posoudit jako přitěžující okolnosti. Principem této zásady je, že větší trest pohlcuje trest menší, tzn. s touto zásadou není pro pachatele spojen žádný negativní následek. Uvedla-li žalovaná okolnost množství spáchaných správních deliktů v rámci celkového posouzení závažnosti jednání žalobkyně, nepostupovala vadně, šlo pouze o souhrnné zhodnocení shledaných přitěžujících a polehčujících okolností.

Žalobkyně v další námitce brojila proti vadnému hodnocení následků správního deliktu, konkrétně tomu, že správní orgány považovaly za přitěžující okolnost množství potravin a počet spotřebitelů, kteří by eventuelně byli prodejem vadných potravin poškozeni. Domnívala se, že správní orgány měly provést důkazní řízení, ze kterého by zjistily přesný počet spotřebitelů, kteří by skutečně byli vadnou potravinou ohroženi. Také s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Počet spotřebitelů, kteří mohli být dotčeni koupí vadného výrobku, konkrétně balení rýže Vítana, odvozovaly správní orgány od spotřebitelského balení. Svou úvahu opřely o to, že spotřebitel obvykle kupuje jedno balení rýže a z této skutečnosti odvodily počet potenciálně dotčených spotřebitelů. Úvaha správních orgánů vychází z předpokládaných zvyklostí spotřebitelů a jako taková je logická. Zjišťování přesného počtu spotřebitelů je absurdní a paralyzovalo by kontrolní činnost žalované. Správní orgány svou úvahu vysvětlily a aplikovaly na konkrétní správní delikt žalobkyně. K rozporu se zásadou materiální pravdy krajský soud uvádí, že pro posouzení správního deliktu a stanovení výše pokuty nebylo nutné stanovit přesný počet spotřebitelů, kteří mohli být prodejem vadného výrobku poškozeni, ale bylo potřeba stanovit pouze určitý početní rámec. Proto pokud by ve skutečnosti balení rýže koupil menší počet spotřebitelů, neměla by tato odchylka na rozhodovanou věc žádný vliv. Úvaha správních orgánů byla legitimní a krajský soud nepovažuje toto jednání za porušení zásady materiální pravdy.

Pokud pak žalobkyně v podané žalobě toliko v obecné rovině (bez bližší konkretizace) namítala rozpor se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání, rozpor se zásadou spravedlnosti a se skutečným stavem věci, krajský soud konstatuje, že uvedené námitky nebyly pro svou obecnost způsobilé bližšího soudního přezkumu. Krajský soud proto rovněž pouze v obecné rovině doplňuje, že takto namítané rozpory v rozhodovací činnosti správních orgánů neshledal a v postupu správních orgánů nezjistil ani jiná pochybení, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí správních orgánů.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Krajský soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu se zákonem o potravinách, vydaly rozhodnutí, která obsahují všechny požadované náležitosti, a proto neshledal porušení práv žalobkyně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala všechny námitky žalobkyně a patřičně odůvodnila také výši uložené pokuty, kterou soud shledal zcela přiměřenou. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která naproti tomu byla ve věci plně úspěšná, žádné náklady nad rámec plnění jejích běžných úkolů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 26. září 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu